

realitetsændring. Efter *stk. 2* overlades det til chefen for sikringsstyrelsen i stedet for som nu til socialministeren at fastsætte værdien af kost og logi for personer, der har ophold hos arbejdsgiveren.

Om fastsættelsen af størrelsen af den maksimale årsløn i *stk. 3* henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 6.

Der er ikke ved den ændrede formulering af *stk. 4* om fastsættelsen af årslønnen for personer under 21 år tilsigtet nogen realitetsændring.

Stk. 5. Årslønnen for fiskere, der er forsikret efter forslagets § 8, er sat til 40.000 kr., hvilket (afrundet) svarer til en løntalsregulering af de 8.000 kr. efter nugældende lov. Beløbets størrelse er i overensstemmelse med Ulykkesforsikringsforbundet for dansk Fiskeri's ønsker.

Stk. 6. For at såvel sikringsstyrelsen som forsikringsselskaberne skal have en entydig måde at regulere de løbende ydelser, må der findes en mulighed for at „nulstille“ årslønnen, så denne bliver sat i relation til det maksimale årslønsbeløb, der er nævnt i § 37, stk. 3. Hertil anvendes grundlønnen, som beregnes på samme måde som i gældende lov. Et eksempel vil tydeliggøre denne beregning: Den maksimale årsløn er efter nogle år steget med 20 pct. til 129.000 kr. En skadelidte har på dette tidspunkt en årsløn på 100.000 kr.: Grundlønnen vil herefter være: $100.000 \times \frac{107.500}{129.000} = 83.333$ kr. Såfremt hans

tab af erhvervsevne er sat til 100 pct., vil erstatningen udgøre $\frac{3}{4} \times 83.333$ kr. = 62.500 kr., hvortil kommer løntalsstigningen på 20 pct., ialt 75.000 kr.

Såfremt løntalsstigningen næste år er 25 pct. set i forhold til 107.500 kr., vil hans løbende ydelse stige til 62.500 kr. + 25 pct. heraf, ialt 78.125 kr.

Til § 38.

Bestemmelsen, der træder i stedet for gældende lovs § 44 A, medfører, at årslønnen reguleres efter gennemsnitsugelønnen for alle arbejdere indenfor håndværk og industri og ikke som nu efter timelønnen. Ved fastsættelsen i 1964-loven af den maksimale årsløn regnedes med 52 uger a 45 timer = 2340 timer a 7,03 kr. = 16.500 kr., medens der efter den seneste arbejdstidsforkortelse pr. 1. december 1974 regnes med 230 arbejdsdage a 8 timer = 1840 arbejdstimer pr. år. Da kun stigningerne i timelønnen har dannet grundlag for reguleringerne, er der derved sket en vis overdækning, idet ugelønnen og dermed årslønnen ikke er steget helt så meget, som reguleringen giver udtryk for.

Samtidig foreslås, at reguleringen sker efter løntallet for april kvartal i stedet for som nu januar

kvartal for at bringe reguleringsgrundlaget tættere på reguleringstidspunktet, der uændret foreslås til 1. april det følgende år. Bekendtgørelsestidspunktet er rykket fra „senest 15. januar“ til „inden udgangen af januar“. Bekendtgørelsen foreslås udfærdiget af chefen for sikringsstyrelsen i stedet for af socialministeren. Første regulering efter forslaget finder sted pr. 1. april 1978.

Stk. 4. Da afgørelse om løbende ydelser normalt først kan træffes efter, at der er sket en regulering af den maksimale årsløn efter *stk. 1*, foreslås det ligesom efter gældende lov, at ydelsen forhøjes til det beløb, den ville have udgjort, hvis den årsløn, der gælder på afgørelsestidspunktet, havde været gældende på skadetidspunktet.

Som en nyordning foreslås det, at også kapitalerstatninger, der fastsættes mere end 3 år efter skadens indtræden, forhøjes på samme måde.

I *stk. 5* foreslås det, at løbende årlige ydelser fastsættes således, at den månedlige ydelse, ligesom tilfældet er indenfor den øvrige sociallovgivning, forhøjes til nærmeste hele kronebeløb.

Til § 39.

Bestemmelsen træder i stedet for gældende lovs § 36 og har til formål, at erstatningen udbetales som et kapitalbeløb, når erstatningen ikke har forsørgelsesmæssigt sigte. Dette gælder f. eks. ménerstatningen og overgangsbeløbet til efterladte.

Stk. 1. Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 36, stk. 1 og 2. Ligesom efter gældende lov tilstræbes det, at erstatningen udbetales i form af løbende ydelse, når den bør tjene som en egentlig forsørgelse. Erstatning i form af løbende ydelse foreslås derfor — som efter gældende lov — ved erhvervsevnetab på 50 pct. og derover.

I tilfælde af et erhvervsevnetab på under 50 pct. er hovedreglen efter forslaget fortsat, at erstatning skal ydes i form af et kapitalbeløb. Såvel i den gældende lov som i forslaget udtrykkes det på den måde, at erstatningen normalt omsættes til et kapitalbeløb.

Bestemmelsen indeholder således hjemmel til i undtagelsestilfælde at tilkende løbende ydelse i stedet for kapitalbeløb. Den gældende bestemmelse praktiseres på den måde, at man i de tilfælde, hvor man kan forvente en langsom forværring af skadelidtes erhvervsmæssige forhold (ofte af medicinske årsager som ved silicose eller asbestose), tilkender løbende ydelse svarende til den øjeblikkelige invaliditetsprocent og gennem revisioner holder procentsatsen a jour. Det drejer sig om ganske få tilfælde årligt.